

ΕΞΩ

τὴν στιγμὴν αὐτὴν τραχεῖς βιολισμοί, συρτὸν συνοδεύοντες καὶ μέσα ἐγὼ, ἀντικρὺ μου ἔχων τὰς σημειώσεις τῶν ἐν τῷ χορῷ τῶν Πειραιωτῶν ἀνταποκριτῶν μου, ὡς ἐν συρτῷ καὶ αὐτὰς φύρδην μίγδην συμπεπλεγμένας καὶ χοροπιδώσας.

Ἐπειδὴ ὁ Πειραιεὺς εἶναι ὁ ποὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καθάρως, κυματόβρεκτος ποὺς, ἐν ἀντιθέσει τῆς κονισαλέας, Σουτσείου κεφαλῆς τῆς πρωτευούσης, λαμβάνω ὡς μουσάν μου ἓνα ζαχαρένιο πόδι μιᾶς χορευτρίας, πόδι εἰς ὃ κατεστάλαξεν, ὅπως σιρόπιον γλυκύσματος κατασταλάζει εἰς τὸν ταβλάν του, καλλονὴ παρωχημένη. Τῆς Κυρίας τὸ πόδι ἐγνώριζε τὸ Γνώθι σαυτὸν καὶ ἐπεδεικνύετο διαρκῶς εἰς τὰ ὄμματα ὄλων, ὑπὸ τὴν κρεατόχρουν μεταξωτὴν περικνημίδα του.

Τῆς περικνημίδος αὐτῆς ἤθελα νὰ εἶμαι ἐπικνημῖς.

Μὰ τὸ πόδι λοιπὸν αὐτὸ οἱ Πειραιεῖς ἔδειξαν πολὺ σατυρικὸν πνεῦμα ἐκλέξαντες τὸν φρουράρχον Πειραιῶς διευθυντὴν τοῦ χοροῦ τῶν.

Ἀπὸ φρουράρχον τὸν ἔκαμαν φρου φρουράρχον. Καὶ μολοντοῦτο, ἡ ἐπὶ τῶν φρουφροῦ ἡγεμονία του δὲν ἐπροστάτευσε τὰς γυναικείας ἐσθῆτας, αἵτινες ἐσχίζοντο, ἐξεσχίζοντο καὶ ἐνότιε παρεξεσχίζοντο· οἱ δὲ καθαλιέροι ἔτρεχον ὀπισθέν των μὲ καρφίδας εἰς χεῖρας ὅπως μωλώσουν τὰ ῥήγματα.

Ὁ κ. Μαμούρης καὶ ὡς διευθυντὴς τοῦ χοροῦ δὲν ἐλησμόνησε τὴν ιδιότητα τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ. Διέτασσε τὰ ζεύγη ὅπως θὰ διέτασσε τὰ κανόνια καὶ τὰ μουλάρια.

Καὶ ἠκούοντο αὐτοῦ διευθύνοντος—ἀξυρίστου διὰ τὸ ἐπιβλητικώτερον—τὰ ἐξῆς στρατοχορικά προστάγματα :

— Σ' τὴ μέση βρέ!

— Πρώτη σειρά . . . ἐμπρός!

— Μπαλανεσέ . . . ἄρμ!

— Διυτερουκλασίταις χουρὸ χουρό!

— Δεύτερα ζεύγη, τρίτη κολόνα, πέμπτον χορόταγμα, πύρρρρ!

— Ἀῖντε παιδιὰ, αῖντε παιδιὰ . . .

— Δεξιὰ, ἀριστερά, τώρα μὰρς, τώρα ἐμπρός, τώρα πίσου, σ' τὸ πλάϊ, παραπλάϊ, ἄρμ . . .

Ἡ ἐπιβλητικὴ παράστασις τοῦ κ. Φρουράρχου μ' ἔκαμε νὰ λησμονήσω τὸν εἰσηγητὴν τοῦ χοροῦ, ἓνα ὑπηρετὴν ὁστις ἀνέμενε εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, μὲ κόμην ἄτακτον, ῥυπαρὰν ὡς ῥωμαντικοῦ ποιητοῦ καὶ μορφήν χαζήν, πάλιν ὡς ποιητοῦ ῥωμαντικοῦ.

Ἐνόμιζα ὅτι θὰ πλέω εἰς περικεφαλαίας, καὶ ὁμῶς τὸ ἐλληνικὸν ναυτικὸν, ὅπερ κάμνει τόσῃν θραύσειν εἰς τοὺς χοροὺς τῆς χερσαίας πρωτευούσης, καθυστέρει εἰς τὴν χορὸσπερίδα τοῦ θαλασσινοῦ Πειραιῶς.

Καὶ εἶπα· κοντὰ σ' τὴν θάλασσαν οὔτε χορεύουν οἱ ναυτικοί μας.

Ἡ μουσικὴ ἦτο διαλείπουσα. Ἐπαιζε μανιώδης, ἀλλ' εἰς τὴν στιγμὴν τῆς μανίας τῆς ἔσθυνεν, ὅπως ἔσθυνεν ἡ Μεσσαλίνα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἑραστοῦ τῆς· τῆς ἐλύοντο τὰ νεῦρα, τὰ ὁποῖα ἔδενε πάλιν ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας, ἀλλὰ τὰ βήματα τῶν χορευτῶν ἐχάνοντο, οἱ καθαλιέροι ἐπήγαινον νὰ τὰ εὔρουν, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἠκούετο ἄγριον τὸ πρόσταγμα τοῦ κ. Φρουράρχου, μία κυρία ἐλειποθύμει, ἐν ᾧ τὸ ὥρολόγιον τοῦ ἀγίου Διονυσίου ἐσήμαινε τὴν δωδεκάτην καὶ δύο σκιαὶ διωλίσθαινον πρὸ τοῦ καταστήματος τῆς Δέσχης.

Εἰς διάλογος ἀστικὸς τὴν στιγμὴν αὐτὴν μεταξὺ δύο Πειραιωτισσῶν :

— Μὰ τί μουσικὴ εἶναι αὕτη;

— Ὁ καυμένος ὁ Κωστάκης τὰ εἶχε κάνει ὅλα τακτικά.

Τὸ φρικτὸν λάθος τοῦ χοροῦ ἦτο γυνυδρία.

Ἡ γυνυδρία αὕτη ἔφερεν εἰς ἀπόγνωσιν τοὺς θηλυδρίας.

Ἡ νεολαία τοῦ Πειραιῶς εἶχεν ὕφος κατακτητοῦ. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ὁμοίαζε τὸ ὀλιγώτερον τὸν Prince Paul εἰς τῆς Grande Duchesse, λέγων κατὰ νοῦν, ὅπως ἐκεῖνος :

— L'univers parle, ose parler de moi.

Εἰς ἐκ τῆς νεολέας αὐτῆς, χαριέστατος Σκυθίσκος, διευθύνων ἓνα κομμάτι χοροῦ, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ εἴπῃ :

— Remerciez vos dames.

Ἐπροτίμησε χάριν πρωτοτυπίας νὰ πῇ :

— Remerciez vos femmes.

Αἱ τοαλέτται διεκρίναντο αἱ πλεῖσται ἐπὶ πειραϊκῇ καλαισθησίᾳ.

Μία μόνη κόρη ἀκτινοβολοῦσα ὡς ξίφος δαμασκηνὸν, ἔφερε λαμπρὰν ἐσθῆτα, εἰς πλήρη ἁρμονίαν πρὸς τὸ κάλλος τῆς μορφῆς καὶ τῆς ψυχῆς, χρώματος σοκολάτας, πεποικιλμένης διὰ κυμάνσεων ῥόδων.

Τοιαύτην σοκολάταν ῥόδα μόνον ἔπρεπε νὰ ῥοφῶσιν.]

Καλαμποῦρι Πειραιέως, μέλους τοῦ ἐνδόξου Comité.

— Εἴθε εὐχαριστημένος ; ἡρώτα Ἀθηναῖον.

— ὦ! λίαν μάλιστα.

— Ἀφοῦ εἴθε σεῖς λίαν εὐχαριστημένος καὶ ἐγὼ λιάντερον.

Μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ :

— Δὲν χόρεψα καλὰ, μαμά;

— Μπράβο, γιόκα μου, μὲ τὸν χορὸ κύτταξε νὰ πάρῃς μιὰ μὲ προῖκα.

Παρεπονεῖτό τις περὶ τῶν μεγάλων χορῶν τῶν Ἀθηνῶν.

— Mais ici c'est encore bien pire.

— Parce que nous sommes au Pirée.

Οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ ἦσαν παιδρότατοι. Εἰς ἐξ αὐτῶν ὅπως φανῇ χαρίεις εἰς δέσποινας Ἑλληνίδας

τῆς ἀπήγγελλε μερικάς λέξεις ἑλληνικάς. Μεταξὺ ἄλλων τὴν λέξιν χορός, ἣν ἐπρόφερε : χορός.

Ἡ Κυρία, ἥτις τὴν προτεραίαν εἶχε κάμει πρόβας εἰς τὴν γαλλικὴν μὲ τὴν διδασκάλισσαν τῆς γαλλικῆς, τοῦ ἀπαντᾷ :

— Votre langue ne tourne pas bien.

— Mai on faut-il la poser... pour prononcer bien le mot ?

Ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς πειραιίδος δεσποίνης ἐβλάστησαν ὄλγισα ἀπριλιάτικα ῥόδα.

Εἰς dauphin μικροσκοπικῆς ἡγεμονίας ἐβάλλειεν βαλλισμὸν πρωτότυπον, δι' ὃν εἰς Γάλλος εἶπε :

— Ce monsieur danse, mais ne valse pas.

Ἐξ ὧν τῶν τραταμέντων τὰ κάλλιστα ἦσαν τὰ παγωτά των.

Φιλοπαίγμων Ἀθηναῖα ἔλεγεν :

— Εἰς τὰ παγωτά εἶναι εἰς τὸ στοιχείον των οἱ παγωμένοι Πειραιεῖς.

Κάμνω μίαν χειραψίαν μὲ τὸ ζαχαρένιο πόδι καὶ σὰς ἀναμένω εἰς τὸν Χορὸν τοῦ Τσιγγροῦ.

Κρε-Κρε.

ΠΑΤΑΤΡΑΚ.

— Αὐτὸς ὁ Καποδίστριας ἦταν αἰσχρὸς προδότης.

— Ἐχέτε λάθος, κύριε . . . ἦτον σωτὴρ ἱππότης.

— Ἦταν ῥωμῆος ἀληθινὸς κ' εἶχε ῥωμὸν πατέρα καὶ τὴν Ἑλλάδα ἔσωσε. — Βρὲ, οὐστ' ἀπὸ 'δῶ πέρα . . .

Τὸν 'γνώρισ' ὁ πατέρας μου . . . ἦταν σπανὸς λιγάκι.

— Βρὲ, εἶχε τρίχες πρὸ πολλαῖς ἀπ' ὅλους 'στὸ μουστάκι, καὶ τὴν ἐπιχορήγησι γι' αὐτὸ στοιχηματίζω.

— Ἐγὼ γὰρ ἀσυνείδητο καὶ κλέφτη τὸν γνωρίζω.

— Οἱ φωνάζουνε μαζί . . . πῶ ! πῶ ! κακὸ κ' ἀντάρρα !

Νὰ ! τῆς μαγκούραις 'σήκωσαν κατὰ τοῦ Γεωργαντάρρα.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἥσυχος 'στὰ μάτια τοὺς κυττάζει, καὶ αἶνας μ' ἕνα μὲ φωνὴ γενναία τοὺς φωνάζει.

Τοὺς σταματᾷ . . . μαζεύονται, βουίζουν σὰν μελίσι . . .

Πετιέται καὶ ὁ Κορυζῆς 'στὴ μέση νὰ 'μιλήσῃ,

καὶ μ' ἕνα κλάρ τοῦ ἀπαντᾷ εὐθὺς ὁ Γιακωβάτος.

Πέριε φωτιά 'στὴν ταραχὴ κ' αὐτὸς ὁ Τσουτσουνάτος.

Φλογίζεται, στηλόνεται, τεντόνει τὸ ρουθούνη . . .

Ὁ Πρόεδρος φουρκίζεται, σημαίνει τὸ κουδούνι,

Ἀλλὰ ὁ ἥχος χάνεται σ' αὐτὸ τὸ πατρατάχα.

Κ' ἀκοὺς φωναῖς ἀνάμικταις αἰῶν, περμπάντη, βλάκαν.

Ὁ κύρ Ζαήμης κόκκινος, κατακουκουλωμένος,

Κρυφὰ κρυφὰ χειροκροτεῖ κ' ἐκεῖνος ξαπλωμένος.

καὶ τέλος . . . ἡσυχάσανε καὶ χέρια καὶ μπαστούνια . . .

Τί κρίμα νὰ μὴ σπᾶσουνε κανένα δυὸ ρουθούνη !

Souris.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ἀφοῦ ἀνατρέφουν ἵππους, ὅλους μῦς, διὰ τὰς ἱπποδρομίας, ἀφοῦ ἀνατρέφουν βόας, ὅλους πάχος, διὰ τὰ σφαγεῖα, διατὶ νὰ μὴ δυάμεθα νὰ ἀναθρέψωμεν καὶ πρωθυπουργοὺς, ὅλους ζῆλον, διὰ τὸν τόπον ;

Αὐτοὶ θὰ ἦσαν πράγματι ἐθνικοὶ ὑπότροφοι.

ΠΑΤΕ Σ' ΤΟ ΚΑΛΟ.

— Οὐφ ! ὡς πότε θὰ μᾶς ψάλλῃς, τῆς ἀγάπαις σου καὶ σύ ; Τὰ κορίτσια ἂν σοῦ πῇραν—νᾶχες τάχα ;—τὸ μυαλὸ, ὦ! νὰ βροῦμε τὸ μπελᾶ μας ; Μὰ τὸ ναὶ κ' αὐτὸ καλὸ ! Ἄστ' αὐτὰ καὶ ψάλε λίγο τὴν πατρίδα, τὸ κρασί.

— Τὴν πατρίδα νὰ τὴν ψάλλῃ ποιὸς εἶναι ποῦ δὲν ποθεῖ ; Μὰ ἡ Μοῦσα μου—τὸ λέγω ταπεινά—εἶναι μικρή. Γιαταγάνια καὶ πιστόλιμα μακρυὰ, γιὰτί μπορεῖ καθὼς τόσαις γνώριμαίς της μόνη της νὰ σκοτωθῇ.

— Μένει τὸ κρασί· νὰ δοῦμε τί ἔχεις νὰ πῇς γι' αὐτό ;

— Ἐγὼ ; τίποτε· τοῦ βγάζω τὸ καπέλλο ταπεινά. Μὰ ἐστὶ χέρι τὸ ποτήρι γιὰ νὰ ψάλλω σὰν κρατῶ, δὲν τὸ ξέρω, πῶς ἐστὶ στόμα βρίσκεται καὶ τὸ σφαλνᾷ.

Πᾶτε ἐπὶ καλὸ ! ὦ! ψάλλω τὰ δλόχρυσα μαλλιά καὶ τὰ φλογερά σας μάτια, κόραις, μόνη μου χαρά. Ὅσο ποῦ νὰ μ' ἀγαπήσῃ μιὰ ἀπ' ὅλαις στὰ γερά, καὶ τὸ στόμα μου νὰ κλείσουν τὰ γλυκὰ της τὰ φίλιά.

Νίκος.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

νεωτάτων μπαστούνων, λαίμοδετων, μύρων καὶ ἀρωματικῶν σαπῶνων

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

νεωστὶ κομισθεῖσα εἰς τὸ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

τοῦ κ. **Λεοδση**

Κατὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου ἀντικρὺ τοῦ Βασιλικοῦ Σταύλου.

ΜΟΝΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΑΓΛΗ.

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 202, ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Γ. Σκουζέ καὶ τοῦ Καταστήματος Ἀφεντάκη.

Δύνασθε νὰ ἐξέλθῃτε, οἱ ὠραιότεροι μασκαράδες
ΙΤΕ ΚΑΙ ΜΑΣΚΑΡΕΥΕΣΘΕ.

ΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ

ἐδημοσιεύθησαν φαιδρά, πηδηχτά, ἀστειότατα.

ΤΙΜΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ

50 λεπτῶν.